

DE BEER NAAR WAMMERSWALD

Voor Stien - Tom

DE BEER

NAAR

STEFAN BOONEN &
TOM SCHOONOOGHE

WAMMERS-

WALD

Van Halewyck

Zo.

Iemand uit een boom redden → snap je.
Iets wat stuk was weer maken → kan ook.
Ergens de liefste zijn → of de grappigste.

Wat hier gezegd wordt is dit: doe minstens één keer iets bijzonders.

Het hoeft niet groot te zijn of groots, of juist klein, het mag zijn wat het wil.

Probeer het.

Iemand doen lachen op een dinsdag.

Iets bedenken.

Ergens de eerste zijn.

Iemand de waarheid zeggen.

Iets doen dat je eigenlijk niet durft.

Ergens de zachtste zijn.

Alles mag.

Iedereen mag, maar niemand hoeft het te weten.

Het belangrijkste ben jij, dat jij er trots op bent.

Op dat ene ding, die ene keer, toen jij dit of dat.

Toen jij zo geweldig was. Echt.

Iets wat je van jezelf niet had verwacht.

Misschien wel het beste moment van je leven.

Als je eraan terugdenkt, tintelt het in je hoofd.

Het is als een snoepje voor onderweg.

Een herinnering waar je naar kan uitkijken.

Iets zoets voor de rest van je leven.

Sorry, praat ik te veel? Dat heb ik soms.

Soms vragen mensen me hoe ik directeur van de firma

Tweeboom ben geworden.

Wist ik als kind al dat ik goed was met dieren?

Nee dus.

Als kind was ik eerlijk gezegd niks bijzonders.

Niet slim, niet sterk, niet goed in taal, ik kon niet zingen (nu nog steeds niet, maar ik doe het toch).

Ik hield niet van knutselen, ik was soms bang voor het donker, ik had niet veel vrienden.

Gewoon een kind.

Net als Jakob.

Wat die jongen deed → wow.

Zomaar een jongen was hij, tot er opeens die beer was.

Alsof hij speciaal voor die knul uit de lucht kwam vallen, maar dan niet echt echt. (Beren vallen niet uit de lucht.)

Het was voor die jongen zijn allerbijzonderste moment.

Als ik eraan terugdenk (en dat doe ik bijna elke dag), dan ga ik als vanzelf glimmen, dan voel ik iets stralen van in mijn vingers tot in mijn tenen. Soms grijns ik. En als ik mijn ogen sluit, ben ik er weer.

Bijzonder hartelijk gegroet,

Directeur Salto

DEEL 1

DE FIRMA
TWEEBOOM

GEEN ZIN IN DE DAG

Twee. Daar begint dit verhaal mee.

Omdat het een dinsdag was, de tweede dag van de week.

Om twee over acht stipt reed een zwarte auto de Dosstraat in.

De auto hield halt, er stapten twee dames uit. Allebei droegen ze een bruin jasje.

De ene opende het portier bij de achterbank, de andere nam de rugzak uit de koffer.

'Wij wensen je een fijne dag, jongen', zei de een.

'Daar is je nieuwe school', knikte de ander. 'Véél succes.'

'Dank je.'

Dit was er.

Een auto reed weg + een jongen die achterbleef op de stoep + een meesje op een tak + een vrouw op een fiets + asfalt + de pret van een groepje meisjes + de wind + een man met een pet + het lawaai dat bij het begin van een dag hoort.

De jongen droeg een stijve grijze broek en een wit hemd.

Onder zijn linkeroog had hij een blauwe veeg.

Zijn haren → netjes gekamd.

Zijn nieuwe schoenen → blonken.

Zijn naam → Jakob.

Je zag het misschien niet, maar het was er wel: Jakob had géén zin in deze dag. Hij gaf een rukje aan zijn oorlel en trok zijn schouders naar achteren. Kom op nou.

Nummer acht, dacht hij. Of nee, het was al zijn negende school.

Zelfs zijn voeten wilden niet naar de overkant.

'Jij daar!' Een slungel in een geruit hemd gaf hem een duw.

Jakob zette een snel stapje opzij. 'Wat?'

'Ben je een schrikworm soms, hey, of ga je huilen?' De jongen lachte zijn tanden bloot, op zijn lip groeide het begin van een snor.

'Neuh', mompelde Jakob. Dit soort jongens had je op elke school, dat had hij al geleerd. Niet blozen, niet snotteren, dan liepen ze het snelste door.

'Ben je nieuw?'

Jakob knikte, hij voelde de warme adem van de jongen in zijn nek.

'Pas dan op, want het kan hier gevaarlijk zijn. Dat je opgevreten wordt of zo.'

'Oow.'

'Dat is een mop, sufferd.' De jongen draaide zich om en liep met grote grijnspassen naar zijn vrienden.

Jakob zoog zijn lippen naar binnen. Bij de schoolpoort trok een jongen op een crossfiets zijn voorwiel op. Als hij nu zelf ook met de fiets naar school mocht. Maar nee.

De wereld is te groot en te gevaarlijk, daar ken jij nog niks van, jongen.

Daarom juist. Hij moest leren.

Er dokkerde een bus voorbij, met aan de achterzijde een foto van een raket.

Jakob ademde langzaam uit, wreef over zijn bovenarm. Het liefst zou hij vandaag overslaan, en morgen ook. Voor een dag of twee naar de maan. Echt. Hij zuchtte, de eerste dagen waren altijd het ergst. Dan kon je beter...

‘Onzichtbaar zijn’, klonk het opeens.

Verrast keek de jongen opzij.

Een man met een groene broek en een groene gevlekte jas. Op zijn hoofd een rood petje dat hij diep over zijn ogen had getrokken.

‘W-wat zegt u?’

‘Zo’n eerste dag’, zei de man. Hij had een vrolijke hese stem. ‘Het zou buitengewoon handig zijn als je dan onzichtbaar was. Toch?’

Jakob zweeg.

De man grinnikte. ‘Zijn ze rijk of doen ze maar alsof?’

‘Wie?’

‘Je ouders?’

‘Huh?’

Nog meer gegrinnik. ‘En jij? Ben je echt dom of doe je maar alsof?’

Alvast niet zo dom als jij, dacht Jakob. Morgen zou hij de chauffeur vragen om hem pal voor de schoolpoort af te zetten.

‘Jongen, wat zal je leren vandaag?’ vroeg de man vriendelijk.

Vast een zwerver of zoiets. Hoe zei zijn mama dat ook alweer: *gedraag je netjes, doe net of je ze niet ziet*. Jakob draaide zijn hoofd weg, stak zijn kin de lucht in.

Wat was dit voor een buurt!

‘Dingdong’, zei de man en hij drukte met zijn wijsvinger op Jakobs neus. ‘Is er iemand thuis?’

‘Laat dat’, reageerde Jakob kribbig.

‘Sorry’, de man knikte, ‘ik heb jou nodig.’

‘Mij?’ Jakob schudde driftig zijn hoofd. Twee dingen die hij niet prettig vond: als er iemand aan zijn neus kwam. En als hij nodig was.

‘Wil je niet?’ vroeg de man nu. Net of hij verbaasd was.

‘Nee’, zei Jakob ietwat schor. ‘Ik moet naar school, meneer.’

‘Meneer’, herhaalde man plagerig. ‘Ik moet naar school, meneer. Weet je dat absoluut zeker?’

'Ja.' Jakob zette alvast een voet op het asfalt. Domme, er kwam net een vrachtwagen aan.

'Opletten', zei de man streng. 'Een helder hoofd, dat is altijd handig.'

'Zal wel... Moet u niet... naar uw werk?'

De man trok een wenkbrauw op en grijnsde, alsof Jakob een grapje had verteld. 'Ik b n al op mijn werk.'

'O ja?'

'Ja!' Hij vouwde zijn handen samen. 'Heb je zin om iets te leren?'

Jakob klemde zijn tanden op elkaar. Laat me met rust, dacht hij. De dag was nog maar net begonnen en het ging alweer fout. Waarom had pa hem vandaag niet naar school gebracht? Dat deden normale ouders toch?

'Ik leer al voldoende op school, meneer.'

'Ach', zei de man en hij maakte een gebaar met zijn hand. 'Niet op de eerste dag. En al helemaal niet als je nieuw bent.'

Jakob stopte zijn handen onder zijn oksels. 'Gaat u... alsjeblieft... weg.' Meer zou hij niet zeggen, dan ging die man vast vanzelf weg. Hij zette een stapje opzij. Aan de overkant van de straat liep een groepje meisjes. Er reed een bus voorbij. Er werd gelachen. Een vrouw stuurde haar oranje bakfiets de speelplaats op.

'Weet je', fluisterde de man. 'Er zijn kinderen die beter leren als ze niet op school zijn.'

'... Als ze niet op school zijn?' vroeg Jakob aarzelend.

De man knikte. 'Goede vraag', zei hij. 'Hoe dan, wat dan, waar dan? Heb je verstand van beren, jongen?'

'Beren? Nee, ik...'

'Mooi, dan kan je vandaag echt iets ontdekken.' De man stak zijn hand uit. 'Welkom bij de firma Tweeboom.'

Jakob kon niet precies zeggen waarom hij de hand schudde → maar hij deed het wel. En hij begreep ook niet waarom hij de man volgde toen die zei: 'Kom!' → maar hij deed het wel.

JE KAN NIET IN ALLES GOED ZIJN

‘Vertel!’ zei de man.

‘Wat?’

‘Wat je maar wilt.’

‘Eh’, Jakob schuifelde met zijn voeten.

Wat moest hij straks aan zijn vader vertellen (of kwam die vandaag weer laat thuis)?

Zou hij straf krijgen? Als je de eerste dag niet naar school ging, werd de tweede nog moeilijker.

‘Eh, woont u hier?’ vroeg hij sullig.

‘Nee, ben je gek, dit is het kantoor’, antwoordde de man.

‘Echt?’ Jakob keek om zich heen. In het kantoor van zijn vader was alles strak en glanzend. Met tekeningen van bekende gebouwen aan de muur. Hier leek het meer op een puzzel.

De man hing zijn jas over een houten stoel. Hij was niet zo oud als Jakob eerst gedacht had. Een jaar of dertig, misschien jonger. Iemand van het circus, leek hij. Met zijn lichtbruine huid, het knalrode T-shirt, de ringen aan zijn vingers. Onder zijn pet zat een boel zwart punkhaar.

Zijn zozegde kantoor was een klein houten huisje, het lag verstopt onder een boom en vlak bij een fietspad.

Er stond één tafel met twee verschillende stoelen. Aan de muur hingen zwart-witfoto’s en een smalle spiegel, er was een rekje met daarin drie glazen, een koekjesdoos, een potje met balpennen en een dik rood schrift.

‘Bent u de baas?’

‘Beter gezegd: de directeur. Dat klinkt mooier.’ De man kamde zijn haren met zijn vingers.

‘Zo, vertel. Vertel me... wie je bent.’

‘Waarom?’

‘Waarom niet?’

Jakob knipperde. Wie was hij?